

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **V. T.**, narozen x
státní občan U.
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, Vinohrady, Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, Žižkov, Praha 3

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 24. 5. 2021, č. j. X,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 2. 2021, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b)

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

bodů 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 1. 8. 2021 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a rozhodnuto, že mu nelze po dobu jednoho roku umožnit vstup na území členských států EU, a byla mu určena doba k vycestování v délce sedmi dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí, přičemž bylo konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

2. Žalobce nejprve obecně namítá, že správní orgány porušily § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce má dále za to, že délka doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů. Jedná se o nepodložené dlouhou dobu v polovině sazby. Žalobce je bezúhonnou osobou, a jedná se proto o excesivní jednání. Správní orgány měly vážit následky svých rozhodnutí pro jeho život a možnost cestovat po území EU i do budoucna. Je nutno vnímat stigma, které na cizinci s uloženým správním vyhoštěním ulpívá a problémy, které mu způsobí do budoucího života. Argumentace žalované k námitkám proti nepřiměřenosti a délce vyhoštění je nepřipadná, nezákonná a nelogická. Napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná.
4. Žalovaná podle žalobce dále nedostatečně posoudila přiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do jeho soukromého života, čímž porušila § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně ani žalovaná se nevypořádaly s možnými důsledky pro budoucí život žalobce. Přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své vlasti zázemí, a má se tedy kam vrátit, neboť tato skutečnost nemůže být jediným kritériem při posuzování přiměřenosti. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Správním orgánům byly známy základní skutečnosti k posouzení existence soukromého života žalobce, které však nezohlednily.
5. Žalobce rovněž namítá, že co do délky přijatého opatření je napadené rozhodnutí čistě formalistické, neboť nezohledňuje jeho konkrétní situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu. Správní orgány pouze vyjmenovaly okolnosti, které je u správního vyhoštění třeba vážit, aniž by blíže zdůvodnily jejich vztah k uloženému vyhoštění. Pro žalobce je nemyslitelný návrat do ČR, nebo je prakticky vyloučeno, že by mu byl umožněn pobyt na území ČR. V případě žalobce šlo o nikterak dlouhý protiprávní stav jinak bezúhonného cizince. Vyhoštění mu však bylo uloženo v délce jako po roce neoprávněného pobytu.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž ve svém postupu neshledala pochybení. Žalovaná podle svých slov postupovala v souladu s platnou právní úpravou.

Splnění procesních předpokladů a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

8. Soud o žalobě rozhodl na jednání, z něhož se žalovaná předem omluvila. Žalobce setrval na svém dosavadním procesním stanovisku.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 17. 2. 2021 hlídka Celního úřadu pro Středočeský kraj kontrolovala osobu žalobce, přičemž zjistila, že poslední vstupní razítko na území Schengenského prostoru (a to orgánů Maďarské republiky) má žalobce v cestovním dokladu ze dne 1. 2. 2020. Pojala tak podezření, že žalobce na území ČR pobývá nelegálně. Žalobce byl následně předán správnímu orgánu I. stupně. Téhož dne správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním vyhoštění z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, v jehož rámci mimo jiné provedl se žalobcem výsledky. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal blanketní odvolání, které následně k výzvě správního orgánu I. stupně doplnil, přičemž v odvolacím řízení uplatnil obdobné námitky jako v žalobě. Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Posouzení žaloby soudem

10. Soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta [srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78].
11. Soud předně konstatuje, že obecné námitky žalobce, že byly v řízení porušeny § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, nepovažuje za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedené obecné námitky nedostály, neboť jde pouze o citaci zákonných ustanovení, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.

12. Ve vztahu ke všem žalobním bodům soud dále konstatuje, že shodnými námitkami se zabývala již žalovaná v napadeném rozhodnutí. Žalobce v žalobě převzal odvolací námitky, aniž blíže a relevantně reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud za této situace odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s jehož závěry se ztotožňuje (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Zároveň platí, že z hlediska požadavku na přezkoumatelnost tvoří prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí jeden celek (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48).
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
14. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
16. Žalobce nejprve namítal, že přiměřenost uloženého opatření a délka, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států, jsou nepřipadné, nezákonné, nelogické a nepřezkoumatelné. Tyto vady napadeného rozhodnutí však soud neshledal.
17. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně s odkazem na § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců uvedl, že je toho názoru, že důsledek správního vyhoštění je z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce přiměřený, neboť jeho nejbližší příbuzní žijí v zemi jeho státního občanství, kam se on může vrátit. Dospěl k závěru, že na území EU nežijí jeho příbuzní, se kterými by se nemohl v důsledku správního vyhoštění vidat, v ČR nesdílí s žádným občanem EU společnou domácnost, není zde žádná osoba odkázána na jeho péči nebo taková, vůči níž by měl vyživovací povinnost, nemá zde žádné kulturní či společenské vazby, které by mu v návratu bránily. Podle něj je žalobce v produktivním věku, zdravý, neužívá návykové látky a netrpí závažným onemocněním ani není odkázán na pomoc jiné osoby. Správní orgán I. stupně přihlédl dále k tomu, že žalobce nemá v ČR žádné závazky či pohledávky a vyjma věci osobní potřeby ani žádný majetek; není zde žádná překážka ve vycestování žalobce do země jeho státního občanství. Délku doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, správní orgán I. stupně odůvodnil tím, že je v obecném zájmu, aby na území ČR pobývali cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Přihlédl však k tomu, že žalobce během řízení spolupracoval, sdělil veškeré skutečnosti, na něž byl dotazován, a ty, které byly nezbytné pro rozhodnutí věci. Správní orgán I. stupně zároveň nezjistil žádné předchozí závažné porušení právních předpisů žalobcem. Proto dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil v délce jednoho roku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

18. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak k otázce přiměřenosti správního vyhoštění žalobce žalovaná odkázala na závěry obsažené v prvostupňovém rozhodnutí. Dále uvedla, že žalobce neprokázal žádnou konkrétní vazbu, která by jej pevně a trvale k ČR vážala. Podle žalované se žalobce nemohl dostatečně integrovat do české společnosti, neboť žádné vazby na území ČR nemá. Podle žalované může žalobce přenést svůj rodinný život do domovského státu, neboť nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by toto znemožňovala, přičemž na území ČR nemá žádné společenské, kulturní ani ekonomické vazby a nevlastní žádný majetek (jen osobní potřeby), má se kam vrátit a nebrání mu žádné okolnosti vést život na území země svého státního občanství. Žalovaná shledala, že dotčení života žalobce je zcela únosné a zcela přiměřené ve srovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území ČR pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili závažného protispoločenského jednání, respektují právní předpisy a pobývají na území v souladu se zákonem. Žalovaná poukázala i na skutečnost, že se správní orgán I. stupně zabýval i možností vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území, avšak shledal, že žalobce naplnil důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. K otázce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, pak žalovaná uvedla, že při jejím stanovení bylo vycházeno ze spisového materiálu a správní orgán I. stupně zvažil prokázané protiprávní jednání účastníka řízení a dobu stanovil v zákonem stanoveném rozpětí. Správním orgánem I. stupně stanovenou dobu jednoho roku hodnotila žalovaná jako zcela adekvátní a v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v obdobných případech. V této souvislosti žalovaná zopakovala, že je v zájmu státu, aby na území ČR pobývali cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili protiprávního jednání, respektují právní předpisy a pobývají na území ČR v souladu se zákonem.
19. Z napadeného rozhodnutí ve vzájemné souvislosti s prvostupňovým rozhodnutím tak podle soudu vyplývá, na základě jakých skutečností správní orgány rozhodovaly, jak posoudily naplnění skutkové podstaty obsažené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a přiměřenost dopadů správního vyhoštění do práv žalobce a jak stanovily délku doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Z napadeného rozhodnutí je rovněž seznatelné, jakým způsobem žalovaná vypořádala jednotlivé odvolací námítky jak ohledně žalobcem namítané nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí, tak ohledně uloženého „zákazu vstupu“. Úvahy správního orgánu I. stupně a žalované soud nemá ani za nepřipadné či nelogické. Žalobní bod je proto nedůvodný.
20. Žalobce dále namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého života žalobce s tím, že správní orgán I. stupně a žalovaná v tomto ohledu nedostatečně zjistily skutkový stav.
21. Soud v této souvislosti předně odkazuje na body 17 a 18 tohoto rozsudku, z nichž vyplývá, jaké skutečnosti správní orgán I. stupně a žalovaná zohlednily při posouzení zásahu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce, jak tuto otázku vyhodnotily a jak žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádala obdobnou odvolací námitku žalobce.
22. Podle soudu tak nelze říci, že by správní orgán I. stupně či žalovaná z tohoto důvodu nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Žalobce se mýlí, namítá-li že správní orgány při svém posuzování přiměřenosti vycházely pouze ze skutečnosti, že se má žalobce v zemi původu kam vrátit. Z § 174a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců vyplývá povinnost cizince při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodování správních orgánů do soukromého a rodinného života poskytnout veškeré relevantní informace. Z odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí (srov. body 17 a 18 tohoto rozsudku) přitom podle soudu vyplývá, že správní orgány v případě žalobce zohlednily dostatečně veškeré skutečnosti, které v řízení vyšly najevo. Zároveň nelze říct, že by se správní orgány nezabývaly jednotlivými kritérii uvedenými v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na obecnost žalobního bodu (srov. bod 10 tohoto rozsudku) soud neshledal, že by v jakémkoliv směru bylo zjištění skutkového stavu provedené správními orgány nedostatečné, a že by proto muselo být doplněno.

23. V této souvislosti soud (v podstatě shodně se správním orgánem I. stupně a se žalovanou) poukazuje na to, že žalobce během výslechu dne 17. 2. 2021 uvedl, že sám plánuje ČR v brzké době opustit, že na území ČR žádné rodinné příslušníky nemá a že je v ČR na návštěvě u kamaráda a není si vědom existence svých jakýchkoliv společenských nebo kulturních vazeb na území ČR. Zároveň vypověděl, že na území ČR zůstal z důvodu pandemie nemoci COVID-19 a chtěl zde nějakou dobu přečkat, aby shromáždil dostatek prostředků na vycestování. Zároveň neuvedl, že by uložení správního vyhoštění mělo představovat jakýkoliv zásah do jeho práv, přičemž si žalobce nebyl vědom žádné překážky vycestování z ČR.
24. Žalobce ani v průběhu předcházejícího správního řízení, ani v řízení před soudem neuvedl žádnou dostatečně konkrétní skutečnost k následkům správního vyhoštění pro jeho život nebo kupříkladu k nezbytnosti cestovat po území EU nebo k tomu, jaké konkrétně jím tvrzené problémy mu uložené správní vyhoštění způsobí. V rozsahu obecnosti tohoto žalobního bodu proto soud porušení zásady přiměřenosti s ohledem na existující soukromý život žalobce neshledal. Žalobní bod je nedůvodný.
25. Žalobce v žalobě rovněž uvádí, že délka zákazu vstupu, tj. doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států, je formalistická a nedostatečně odůvodněná.
26. V této souvislosti považuje soud za nezbytné připomenout, že délka doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU je v § 119 zákona o pobytu cizinců stanovena *relativně určitě*. U každé skutkové podstaty, pro kterou se správní vyhoštění ukládá, je tak stanovena pouze maximální délka této doby (3, 5, nebo 10 let). Určení konkrétní doby v každém jednotlivém případě je pak věcí *správního uvážení*. V přezkumu použití správního uvážení správním orgánem je pak soud omezen. Může tak přezkoumávat zejména zneužití správního uvážení a překročení jeho mezí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a dále to, „zda řízení předcházející vydání napadenému rozhodnutí proběhlo v souladu se zákonem, tj. zda vněm byla respektována všechna procesní práva žalobce“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42). Jinými slovy může soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumávat pouze to, zda správní orgán nevybočil z mezí pro správní uvážení stanovených. Nejvyšší správní soud k tomu v citovaném rozhodnutí uvedl, že „[s]právní uvážení je v prvé řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně [...], tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“ Jen z těchto hledisek tak může soud stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU, přezkoumat. Žalobce namítal jednak nedostatečné zdůvodnění délky této doby a jednak její formalistické stanovení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

27. Již výše soud uvedl, že správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jasně uvedl důvody, pro které bylo přistoupeno právě ke stanovení doby jednoho roku. Žalovaná se pak v napadeném rozhodnutí s odůvodněním správního orgánu I. stupně ztotožnila. Správní orgán I. stupně uvedl podstatné důvody, proč přistoupil k uložení zákazu vstupu v uvedené výměře. Třebaže si lze představit podrobnější odůvodnění jeho doby, základní úvahy žalované a správního orgánu I. stupně jsou zřejmé a odůvodnění napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí nevybočuje ze skutkových okolností posuzovaného případu ani z dalších hledisek, která může soud v případě správního uvážení přezkoumávat.
28. Stanovení zákazu vstupu nelze považovat ani za formalistické v takovém rozsahu, který by meze správního vyhoštění překročil. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců umožňuje uložit cizinci správní vyhoštění až na 5 let, přičemž žalobci byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v rozsahu jednoho roku (tj. ve výměře blízkící se spodní hranici zákonné sazby, nikoliv ve výměře v její polovině). V tomto nelze shledat ani zneužití či překročení mezí správního uvážení, ani jiné porušení zákonných pravidel, při kterém může soud výjimečně do užití správního uvážení žalovanou a správním orgánem I. stupně zasáhnout. Žalobní bod je proto nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Vzhledem k tomu, že jsou žalobní body nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla naopak plně úspěšná, žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Praha 23. července 2021

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.